Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

1 august 2022*

„Trimitere preliminară – Politica comună în materie de azil – Criterii și mecanisme de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională – Regulamentul (UE) nr. 604/2013 (Dublin III) – Cerere de protecție internațională depusă de un minor în statul membru în care s-a născut – Părinți ai acestui minor care au obținut anterior statutul de refugiat în alt stat membru – Articolul 3 alineatul (2) – Articolul 9 – Articolul 20 alineatul (3) – Directiva 2013/32/UE – Articolul 33 alineatul (2) litera (a) – Admisibilitatea cererii de protecție internațională și responsabilitatea pentru examinarea acesteia”

În cauza C-720/20,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Verwaltungsgericht Cottbus (Tribunalul Administrativ din Cottbus, Germania), prin decizia din 14 decembrie 2020, primită de Curte la 24 decembrie 2020, în procedura

RO, reprezentată legal,

împotriva

Bundesrepublik Deutschland,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, domnul L. Bay Larsen, vicepreședinte, domnul A. Arabadjiev, doamnele A. Prechal și K. Jürimäe, domnul S. Rodin, doamna I. Ziemele și domnul J. Passer (raportor), președinți de cameră, domnii M. Ilešič, M. Safjan și D. Gratsias, doamna M. L. Arastey Sahún, domnii M. Gavalec și Z. Csehi și doamna O. Spineanu-Matei, judecători,

avocat general: domnul J. Richard de la Tour,

grefier: domnul D. Dittert, șef de unitate,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 decembrie 2021,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru RO, reprezentată legal, de V. Gerloff, Rechtsanwalt;

* Limba de procedură: germana.

– pentru guvernul german, de J. Möller și R. Kanitz, în calitate de agenți;

– pentru guvernul belgian, de M. Jacobs și M. Van Regemorter, în calitate de agenți;

– pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de W. Ferrante, avvocato dello Stato;

– pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman, A. Hanje, J. Langer și M.A.M. de Ree, în calitate de agenți;

– pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;

– pentru Comisia Europeană, de C. Cattabriga, L. Grønfeldt și C. Ladenburger, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 24 martie 2022,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Regulamentului (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31, denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”), în special a articolului 20 alineatul (3) din acesta, precum și a Directivei 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60, denumită în continuare „Directiva privind procedurile”), în special a articolului 33 alineatul (2) litera (a) din aceasta.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între RO, un minor, reprezentat legal, pe de o parte, și Bundesrepublik Deutschland (Republica Federală Germania), pe de altă parte, în legătură cu respingerea ca inadmisibilă a cererii de protecție internațională formulată de acest minor, care s-a născut în acest stat membru și ai cărui părinți, precum și cei cinci frați și surori au obținut anterior nașterii sale protecție internațională în alt stat membru.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Regulamentul (CE) nr. 343/2003

3 Articolul 16 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO 2003, L 50, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 56) prevedea:

„Statul membru responsabil de examinarea cererii de azil în conformitate cu prezentul regulament este obligat să […] reprimească, în condițiile prevăzute la articolul 20, un solicitant a cărui cerere se află în curs de examinare și care se află pe teritoriul altui stat membru fără permisiune.”

4 Regulamentul nr. 343/2003 a fost abrogat și înlocuit de Regulamentul Dublin III.

Regulamentul Dublin III

5 Considerentele (4), (5) și (14) ale Regulamentului Dublin III enunță:

„(4) Concluziile de la Tampere exprimă […] faptul că [sistemul european comun de azil (SECA)] ar trebui să includă, pe termen scurt, o metodă clară și operațională pentru determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil.

(5) O astfel de metodă ar trebui să se întemeieze pe criterii obiective și echitabile atât pentru statele membre, cât și pentru persoanele în cauză. Ar trebui, în principiu, să facă posibilă determinarea rapidă a statului membru responsabil, astfel încât să se garanteze accesul efectiv la procedurile pentru acordarea protecției internaționale și să nu compromită obiectivul prelucrării rapide a cererilor de protecție internațională.

[…]

(14) În conformitate cu Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale[, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950,] și cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, respectul pentru viața de familie ar trebui să primeze în aplicarea de către statele membre a prezentului regulament.”

6 Regulamentul Dublin III stabilește, potrivit articolului 1 din acesta, „criteriile și mecanismele de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid”.

7 Articolul 2 din acest regulament, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentului regulament:

[…]

(c) «solicitant» înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a prezentat o cerere de protecție internațională, cu privire la care nu s-a luat încă o decizie definitivă;

[…]

(f) «persoana care beneficiază de protecție internațională» înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid căruia i s-a acordat protecție internațională, în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva [2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9)];

(g) «membri de familie» înseamnă, în măsura în care familia exista deja în țara de origine, următorii membri de familie ai solicitantului care sunt prezenți pe teritoriul statelor membre:

[…]

atunci când solicitantul este minor și necăsătorit, tatăl, mama sau alt adult responsabil de acesta fie în temeiul legii, fie în temeiul practicii din statul membru în care este prezent adultul;

[…]”

8 Capitolul II din regulamentul menționat, intitulat „Principii generale și garanții”, cuprinde printre altele articolul 3, intitulat la rândul său „Accesul la procedura de examinare a unei cereri de protecție internațională”, ale cărui alineatul (1) și alineatul (2) primul paragraf prevăd:

„(1) Statele membre examinează orice cerere de protecție internațională prezentată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid pe teritoriul oricăruia dintre ele […]. Cererea este examinată de un singur stat membru și anume acela pe care criteriile stabilite de capitolul III îl desemnează responsabil.

(2) Atunci când niciun stat membru responsabil nu poate fi desemnat pe baza criteriilor menționate în prezentul regulament, primul stat membru în care a fost prezentată cererea de protecție internațională este responsabil de examinarea acesteia.

[…]”

9 Capitolul III din Regulamentul Dublin III, intitulat „Criteriile de determinare a statului membru responsabil”, cuprinde printre altele articolele 7, 9 și 10 din acest regulament.

10 Articolul 7 din regulamentul menționat, intitulat „Ierarhizarea criteriilor”, prevede la alineatul (1):

„Criteriile pentru determinarea statului membru responsabil sunt aplicate în ordinea în care acestea sunt prezentate în acest capitol.”

11 Articolul 9 din Regulamentul Dublin III, intitulat „Membrii de familie care beneficiază de protecție internațională”, prevede:

„În cazul în care solicitantul are un membru de familie, indiferent dacă familia s-a format anterior în țara de origine, căruia i-a fost permis să își aibă reședința în calitate de beneficiar de protecție

internațională într-un stat membru, acel stat membru este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională, cu condiția ca persoanele în cauză să își fi exprimat în scris dorința în acest sens.”

12 Articolul 10 din acest regulament, intitulat „Membri de familie care solicită protecție internațională”, prevede:

„În cazul în care solicitantul are un membru de familie într-un stat membru a cărui cerere de protecție internațională în respectivul stat membru nu a făcut încă obiectul unei prime decizii pe fond, statul membru în cauză este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională, cu condiția ca persoanele în cauză să își fi exprimat în scris dorința în acest sens.”

13 Capitolul IV din regulamentul menționat, intitulat „Persoane aflate în îngrijire și clauze discreționare”, cuprinde printre altele articolul 17, intitulat la rândul său „Clauze discreționare”, al cărui alineat (2) prevede:

„Statul membru în care este prezentată cererea de protecție internațională și care desfășoară procesul de determinare a statului membru responsabil sau statul membru responsabil poate cere, în orice moment înainte de adoptarea unei prime decizii pe fond, unui alt stat membru să primească un solicitant pentru a reuni orice persoane aflate în relații de natură familială din motive umanitare bazate în special pe considerente familiale sau culturale, chiar dacă celălalt stat membru nu este responsabil în temeiul criteriilor prevăzute la articolele 8-11 și 16. Persoanele în cauză trebuie să își dea consimțământul în scris.

[…]”

14 Capitolul VI din același regulament, intitulat „Proceduri de preluare și reprimire”, cuprinde în secțiunea I, intitulată „Începutul procedurii”, articolul 20, al cărui titlu este identic cu cel al acestei secțiuni și care prevede:

„(1) Procesul de determinare a statului membru responsabil începe imediat ce cererea de protecție internațională este prezentată pentru prima oară într-un stat membru.

(2) O cerere de protecție internațională se prezumă că a fost prezentată odată ce un formular depus de solicitant sau un proces-verbal întocmit de autorități a ajuns la autoritățile competente ale statului membru în cauză. Atunci când o cerere nu este făcută în scris, perioada dintre declarația de intenție și întocmirea procesului-verbal ar trebui să fie cât mai scurtă cu putință.

(3) În sensul prezentului regulament, situația unui minor care însoțește solicitantul și corespunde definiției unui membru de familie nu poate fi disociată de aceea a membrului familiei și este de competența statului membru responsabil de examinarea cererii de protecție internațională a membrului de familie, chiar dacă minorul nu este solicitant individual, cu condiția ca acest lucru să fie în interesul superior al minorului. Același tratament se aplică copiilor născuți după sosirea solicitantului pe teritoriul statelor membre, fără a fi nevoie să se inițieze o nouă procedură de preluare a acestora.

[…]”

15 Secțiunea II din același capitol VI, intitulată „Proceduri privind cererile de preluare”, cuprinde printre altele articolul 21, intitulat la rândul său „Prezentarea unei cereri de preluare”, care prevede la alineatul (1) primul paragraf:

„Atunci când un stat membru în care s-a prezentat o cerere de protecție internațională consideră că alt stat membru este responsabil de examinarea cererii, acesta poate, pe cât de repede posibil și în orice caz în termen de trei luni de la data la care a fost prezentată cererea în sensul articolului 20 alineatul (2), cere celuilalt stat membru să preia solicitantul.”

Directiva privind procedurile

16 Potrivit considerentului (43) al Directivei privind procedurile:

„Statele membre ar trebui să examineze pe fond toate cererile, și anume să evalueze dacă solicitantul respectiv îndeplinește condițiile necesare pentru a obține protecție internațională în conformitate cu [Directiva 2011/95], cu excepția cazului în care prezenta directivă cuprinde dispoziții contrare, în special atunci când se poate presupune în mod rezonabil că o altă țară ar efectua examinarea sau ar asigura protecție suficientă. Statele membre ar trebui, în special, să nu aibă obligația de a evalua pe fond o cerere de protecție internațională atunci când o primă țară de azil a acordat solicitantului statutul de refugiat sau o protecție suficientă în alt mod și solicitantul va fi readmis în acea țară.”

17 Articolul 33 din această directivă, intitulat „Cereri inadmisibile”, prevede:

„(1) În afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu Regulamentul [Dublin III], statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește condițiile cerute pentru a obține protecție internațională în conformitate cu [Directiva 2011/95], în cazul în care cererea este considerată inadmisibilă în temeiul prezentului articol.

(2) Statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă numai în cazul în care:

(a) un alt stat membru a acordat protecție internațională;

[…]”

Dreptul german

18 Articolul 29 alineatul (1) punctul 1 litera a) din Asylgesetz (Legea privind dreptul de azil) din 26 iunie 1992 (BGBl. 1992 I, p. 1126), în versiunea sa publicată la 2 septembrie 2008 (BGBl. 2008 I, p. 1798), intitulat „Cereri inadmisibile”, prevede:

„(1) O cerere de azil este inadmisibilă atunci când:

1) un alt stat

a) în conformitate cu [Regulamentul Dublin III], […]

este responsabil de procedura de azil,

[…]”

Litigiul principal și întrebările preliminare

19 La 19 martie 2012, părinții și cei cinci frați și surori ai reclamantei din litigiul principal, resortisanți ai Federației Ruse, au obținut statutul de refugiat în Polonia.

20 În luna decembrie 2012, ei au părăsit teritoriul acestui stat membru pentru a merge în Germania, unde au depus cereri de protecție internațională.

21 La 25 aprilie 2013, Republica Federală Germania a solicitat Republicii Polone să reprimească aceste persoane în temeiul articolului 16 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 343/2003.

22 La 3 mai 2013, Republica Polonă a refuzat să dea curs acestei cereri pentru motivul că persoanele menționate beneficiau deja de protecție internațională pe teritoriul său.

23 Printr-o decizie din 2 octombrie 2013, Republica Federală Germania a respins cererile de protecție internațională ale acelorași persoane ca inadmisibile, având în vedere statutul de refugiat pe care acestea îl obținuseră deja în Polonia, și a dispus ca ele să părăsească teritoriul german, sub sancțiunea îndepărtării.

24 La 7 noiembrie 2014, această decizie a fost anulată numai în ceea ce privește ordinul de a părăsi teritoriul german sub sancțiunea îndepărtării.

25 La 7 martie 2018, reclamanta din litigiul principal, care s-a născut în Germania la 21 decembrie 2015 și care este, la fel ca părinții și cei cinci frați și surori ai acesteia, resortisantă a Federației Ruse, a depus o cerere de protecție internațională la autoritățile germane.

26 Prin două decizii ale Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Oficiul Federal pentru Migrație și Refugiați, Germania) adoptate la 14 februarie 2019 și, respectiv, la 19 martie 2019, părinții și frații și surorile reclamantei din litigiul principal au făcut obiectul unui nou ordin de părăsire a teritoriului german sub sancțiunea îndepărtării, având în vedere protecția internațională de care beneficiau deja în Polonia. Calea de atac formulată împotriva acestor decizii este pendinte.

27 Prin decizia din 20 martie 2019, Oficiul Federal pentru Migrație și Refugiați a respins cererea de protecție internațională depusă de reclamanta din litigiul principal ca inadmisibilă, în temeiul articolului 29 alineatul (1) punctul 1 litera a) din Legea privind dreptul de azil coroborat cu articolul 20 alineatul (3) a doua teză din Regulamentul Dublin III.

28 Reclamanta din litigiul principal a introdus o acțiune împotriva acestei decizii de respingere la instanța de trimitere. Potrivit acestei instanțe, nu a fost inițiată nicio procedură de determinare a statului membru responsabil, în conformitate cu Regulamentul Dublin III, în ceea ce privește cererea de protecție internațională depusă de reclamanta din litigiul principal. În aceste împrejurări, instanța de trimitere ridică problema dacă Republica Federală Germania este, în temeiul Regulamentului Dublin III, statul membru responsabil de examinarea cererii de protecție internațională formulată de reclamanta din litigiul principal și dacă, în cazul unui răspuns afirmativ, acest stat membru are totuși dreptul să respingă respectiva cerere ca inadmisibilă.

29 În acest context, Verwaltungsgericht Cottbus (Tribunalul Administrativ din Cottbus, Germania) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Având în vedere obiectivul dreptului Uniunii privind evitarea circulației secundare, precum și principiul general al unității familiei, exprimat în Regulamentul Dublin III, se impune o aplicare prin analogie a articolului 20 alineatul (3) din acest regulament într-o situație în care un copil minor și părinții săi prezintă cereri de protecție internațională în același stat membru, însă părinții beneficiază deja de protecție internațională în alt stat membru, în timp ce copilul s-a născut în statul membru în care a prezentat cererea de protecție internațională?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, trebuie să se renunțe la examinarea cererii de protecție internațională a copilului minor în conformitate cu Regulamentul Dublin III și trebuie adoptată o decizie de transfer în temeiul articolului 26 din regulament, pentru motivul că, de exemplu, statul membru în care părinții acestuia beneficiază de protecție internațională este responsabil pentru examinarea cererii de protecție internațională a copilului minor?

3) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea precedentă, articolul 20 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III este de asemenea aplicabil prin analogie în această privință, în măsura în care, potrivit celei de a doua teze a acestuia, declanșarea unei noi proceduri de preluare pentru copilul născut ulterior este considerată inutilă, deși în acest caz există riscul ca statul membru gazdă să nu aibă cunoștință de o eventuală necesitate a unei preluări a copilului minor sau, potrivit practicii sale administrative, să respingă o aplicare prin analogie a articolului 20 alineatul (3) din acest regulament, conducând astfel la riscul ca respectivul copil minor să devină un «refugiat în orbită»?

4) În cazul unui răspuns negativ la a doua și la a treia întrebare, atunci când un copil minor a prezentat într-un stat membru o cerere de protecție internațională, o decizie de inadmisibilitate în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva privind procedurile poate fi pronunțată prin analogie și atunci când nu copilul însuși, ci părinții săi beneficiază de protecție internațională în alt stat membru?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

30 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă, ținând seama de obiectivul Regulamentului Dublin III de a preveni circulația secundară și de a proteja dreptul fundamental la respectarea vieții de familie a solicitanților de protecție internațională și în special unitatea familiei, articolul 20 alineatul (3) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că este aplicabil prin analogie situației în care un minor și părinții săi depun cereri de protecție internațională în statul membru în care s-a născut acest minor, în condițiile în care părinții săi beneficiază deja de protecție internațională în alt stat membru.

31 În această privință trebuie amintit că articolul 20 din Regulamentul Dublin III, care este intitulat „Începutul procedurii” și care face parte din capitolul VI din acest regulament, intitulat la rândul său „Proceduri de preluare și reprimire”, prevede la alineatul (3) prima teză că, în sensul regulamentului menționat, situația unui minor care însoțește solicitantul și corespunde definiției unui membru de familie nu poate fi disociată de aceea a membrului familiei și este de competența statului membru responsabil de examinarea cererii de protecție internațională a membrului de

familie, chiar dacă minorul nu este solicitant individual, cu condiția ca acest lucru să fie în interesul superior al minorului. Acest articol 20 alineatul (3) a doua teză precizează că același tratament se aplică copiilor născuți după sosirea solicitantului pe teritoriul statelor membre, fără a fi nevoie să se inițieze o nouă procedură de preluare a acestora.

32 Din termenii clari ai articolului 20 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III rezultă că acesta presupune ca membrii familiei minorului încă să aibă calitatea de „solicitant”, în sensul articolului 2 litera (c) din acest regulament, și că, prin urmare, el nu reglementează situația unui minor care s-a născut după ce acești membri ai familiei sale au obținut protecție internațională în alt stat membru decât cel în care minorul s-a născut și are reședința împreună cu familia sa.

33 Pe de altă parte, contrar celor susținute de guvernul german, nu are nicio incidență în această privință aspectul dacă membrii de familie menționați au depus o nouă cerere de protecție internațională în acest din urmă stat membru și dacă acesta a respins asemenea cereri ca inadmisibile înainte sau după nașterea minorului în cauză. Astfel, trebuie amintit că un stat membru nu poate să solicite în mod valabil unui alt stat membru să preia sau să reprimească, în cadrul procedurilor definite de acest regulament, un resortisant dintr-o țară terță care a formulat o cerere de protecție internațională în primul dintre aceste state membre după ce i s-a acordat protecția internațională de către al doilea dintre acestea (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2019, Ibrahim și alții, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctul 78).

34 În ceea ce privește problema dacă articolul 20 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III se poate aplica totuși prin analogie unei situații precum cea în discuție în litigiul principal, trebuie subliniat că, după cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 28 din concluzii, situația unui minor ai cărui membri de familie sunt solicitanți de protecție internațională și cea a unui minor ai cărui membri de familie beneficiază deja de o asemenea protecție nu sunt comparabile în contextul regimului instituit prin Regulamentul Dublin III, noțiunile de „solicitant” și de „persoană care beneficiază de protecție internațională” definite la litera (c) și, respectiv, la litera (f) ale articolului 2 din acest regulament acoperind astfel statute juridice distincte reglementate de dispoziții diferite ale regulamentului menționat.

35 În această privință, așa cum a arătat domnul avocat general la același punct din concluzii, legiuitorul Uniunii a operat în acest mod în special o distincție între situația minorului ai cărui membri de familie beneficiază deja de protecție internațională într-un stat membru, prevăzută la articolul 9 din Regulamentul Dublin III, și cea a minorului ai cărui membri de familie solicită protecție internațională, prevăzută la rândul său la articolul 10 și la articolul 20 alineatul (3) din regulamentul amintit.

36 În prima dintre aceste situații, care corespunde celei în discuție în litigiul principal, o aplicare prin analogie a articolului 20 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III în privința minorului în cauză ar priva atât minorul respectiv, cât și statul membru care a acordat protecție internațională membrilor familiei acestui minor de aplicarea mecanismelor prevăzute de acest regulament.

37 Mai precis, aplicarea prin analogie a articolului 20 alineatul (3) a doua teză din Regulamentul Dublin III în privința unui astfel de minor ar avea drept consecință faptul că acesta ar putea face obiectul unei decizii de transfer fără ca o procedură de preluare să fie inițiată pentru acest minor. Or, scutirea de deschiderea unei proceduri de preluare pentru minorul născut după sosirea solicitantului pe teritoriul statelor membre, prevăzută la articolul 20 alineatul (3) a doua teză din Regulamentul Dublin III, presupune că minorul va fi inclus în procedura deschisă în privința

membrilor familiei sale și, prin urmare, că această procedură este în curs, ceea ce în mod clar nu este cazul atunci când acești membri de familie au obținut deja protecție internațională în alt stat membru.

38 În plus, faptul de a permite statului membru în care s-a născut minorul, prin aplicarea prin analogie a articolului 20 alineatul (3) a doua teză din Regulamentul Dublin III, să adopte o decizie de transfer în afara oricărei proceduri de preluare ar conduce printre altele la eludarea termenului prevăzut în această privință la articolul 21 alineatul (1) primul paragraf din acest regulament și la situația în care statul membru care a acordat protecție internațională membrilor de familie anterior nașterii acestui minor se confruntă cu o atare decizie de transfer, deși nu a fost informat cu privire la aceasta și nici nu a fost în măsură să își recunoască responsabilitatea pentru examinarea cererii de protecție internațională a minorului menționat.

39 Trebuie totodată să se constate că legiuitorul Uniunii a prevăzut norme specifice în cazul în care procedura deschisă în privința membrilor familiei minorului s-a încheiat și în care acești membri de familie nu mai sunt, prin urmare, solicitanți în sensul articolului 2 litera (c) din Regulamentul Dublin III, ci li s-a permis să aibă reședința, în calitate de beneficiari de protecție internațională, într-un stat membru. Această situație este reglementată în special la articolul 9 din același regulament.

40 Astfel, articolul 9 din Regulamentul Dublin III prevede că, în cazul în care solicitantul are un membru de familie, indiferent dacă această familie s-a format anterior în țara de origine, căruia i-a fost permis să aibă reședința în calitate de beneficiar de protecție internațională într-un stat membru, acel stat membru este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională, cu condiția ca persoanele în cauză să își fi exprimat în scris dorința în acest sens.

41 Desigur, după cum au arătat anumite părți interesate în ședință, împrejurarea că punerea în aplicare a criteriului de determinare a statului membru responsabil, cuprins la articolul 9 din Regulamentul Dublin III, este supusă condiției exprese ca persoanele în cauză să își fi exprimat în scris dorința în acest sens exclude aplicarea acestui criteriu în lipsa exprimării unei asemenea dorințe. Această situație poate apărea printre altele atunci când cererea de protecție internațională a minorului în cauză este formulată în urma unei circulații secundare ilegale a familiei sale dintr-un prim stat membru către statul membru în care este depusă această cerere. Această împrejurare nu afectează însă nicidecum faptul că legiuitorul Uniunii a prevăzut, la articolul 9 menționat, o dispoziție care acoperă tocmai o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care membrii familiei unui solicitant nu mai sunt ei înșiși solicitanți, ci beneficiază deja de protecție internațională acordată de un stat membru.

42 În plus, având în vedere modul clar de redactare a articolului 9 din acest regulament, nu se poate deroga de la cerința exprimării în scris a dorinței persoanelor în cauză, impusă de acest articol. Astfel, prevenirea circulației secundare, care constituie, după cum a arătat Curtea (Hotărârea din 2 aprilie 2019, H. și R., C-582/17 și C-583/17, EU:C:2019:280, punctul 77), unul dintre obiectivele urmărite de Regulamentul Dublin III, nu poate justifica o interpretare diferită a acestui articol.

43 Același lucru este valabil în ceea ce privește procedura prevăzută la articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III, potrivit căreia statul membru în care este prezentată cererea de protecție internațională poate cere, în orice moment înainte de adoptarea unei prime decizii pe fond, unui alt stat membru să primească solicitantul de protecție internațională pentru a reuni orice persoane aflate în relații de natură familială din motive umanitare, cu condiția ca persoanele în cauză să își dea consimțământul în scris.

44 În aceste condiții, într-o situație în care persoanele în cauză nu și-au exprimat în scris dorința ca statul membru responsabil de examinarea cererii de protecție internațională formulate de un minor să fie cel în care membrilor familiei acestuia le-a fost permis să aibă reședința în calitate de beneficiari de protecție internațională, determinarea statului membru responsabil va fi efectuată în temeiul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III. Astfel, în conformitate cu această dispoziție, aplicabilă cu titlu subsidiar, atunci când niciun stat membru responsabil nu poate fi desemnat pe baza criteriilor menționate în acest regulament, primul stat membru în care a fost prezentată cererea de protecție internațională este responsabil de examinarea acestei cereri.

45 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 20 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că nu este aplicabil prin analogie situației în care un minor și părinții săi depun cereri de protecție internațională în statul membru în care s-a născut acest minor, în condițiile în care părinții săi beneficiază deja de protecție internațională în alt stat membru.

Cu privire la a doua și la a treia întrebare

46 Ținând seama de răspunsul dat la prima întrebare, nu este necesar să se examineze a doua și a treia întrebare.

Cu privire la a patra întrebare

47 Prin intermediul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva privind procedurile trebuie interpretat în sensul că permite, printr-o aplicare prin analogie, să se respingă ca inadmisibilă cererea de protecție internațională formulată de un minor atunci când nu minorul însuși, ci părinții săi beneficiază de protecție internațională în alt stat membru.

48 Trebuie amintit că, potrivit articolului 33 alineatul (1) din Directiva privind procedurile, statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește condițiile cerute pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva 2011/95 în cazul în care cererea este considerată inadmisibilă în temeiul acestui articol. În această privință, alineatul (2) al articolului menționat enumeră în mod exhaustiv situațiile în care statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă [Hotărârea din 19 martie 2019, Ibrahim și alții, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctul 76, precum și Hotărârea din 22 februarie 2022, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Unitatea familiei – Protecție deja acordată), C-483/20, EU:C:2022:103, punctul 23].

49 Acest caracter exhaustiv se întemeiază atât pe modul de redactare a acestei din urmă dispoziții, în special pe termenul „numai” care precedă enumerarea motivelor de inadmisibilitate, cât și pe finalitatea sa, care constă, după cum Curtea a arătat deja, în atenuarea obligației statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prin definirea cazurilor în care o astfel de cerere este considerată inadmisibilă [Hotărârea din 19 martie 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, punctul 30, precum și jurisprudența citată]. În plus, având în vedere această finalitate, articolul 33 alineatul (2) din Directiva privind procedurile prezintă, în ansamblul său, un caracter derogatoriu în raport cu obligația statelor membre de a examina pe fond toate cererile de protecție internațională.

50 Potrivit articolului 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva privind procedurile, statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă în cazul în care un alt stat membru a acordat protecție internațională. Această posibilitate se explică printre altele prin importanța principiului încrederii reciproce în dreptul Uniunii, în special în spațiul de libertate, securitate și justiție pe care Uniunea îl constituie, dispoziția menționată fiind, în cadrul procedurii comune de azil instituite prin această directivă, o expresie a acestui principiu [a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 februarie 2022, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Unitatea familiei – Protecție deja acordată), C-483/20, EU:C:2022:103, punctele 28 și 29].

51 Rezultă însă atât din caracterul exhaustiv al enumerării care figurează la articolul 33 alineatul (2) din Directiva privind procedurile, cât și din caracterul derogatoriu al motivelor de inadmisibilitate că această enumerare presupune că articolul 33 alineatul (2) litera (a) din această directivă trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte și, prin urmare, nu poate fi aplicat unei situații care nu corespunde modului său de redactare.

52 În consecință, domeniul de aplicare *ratione personae* al acestei dispoziții nu se poate extinde la un solicitant de protecție internațională care nu beneficiază el însuși de o astfel de protecție prevăzută la dispoziția menționată. Această interpretare este confirmată de considerentul (43) al Directivei privind procedurile, care precizează, așa cum a arătat domnul avocat general la punctul 40 din concluzii, domeniul de aplicare al acestui motiv de inadmisibilitate, enunțând că statele membre ar trebui să nu aibă obligația de a evalua pe fond o cerere de protecție internațională atunci când o primă țară de azil a acordat „solicitantului” statutul de refugiat sau o protecție suficientă în alt mod.

53 Așadar, într-o ipoteză precum cea din litigiul principal, în care solicitantul este un minor ai cărui membri de familie beneficiază de protecție internațională în alt stat membru, dar care nu beneficiază el însuși de o atare protecție, acest solicitant nu intră în domeniul de aplicare al excepției prevăzute la articolul 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva privind procedurile. Prin urmare, cererea sa nu poate fi declarată inadmisibilă în acest temei.

54 În plus, respectiva dispoziție nu poate fi aplicată prin analogie pentru a fundamenta o decizie de inadmisibilitate în această situație. Într-adevăr, o asemenea aplicare ar încălca nu numai caracterul exhaustiv al enumerării care figurează la articolul 33 alineatul (2) din Directiva privind procedurile, ci și faptul că situația unui atare minor nu este comparabilă cu cea a unui solicitant de protecție internațională care beneficiază deja de o astfel de protecție acordată de un alt stat membru, ceea ce exclude orice analogie.

55 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la a patra întrebare că articolul 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva privind procedurile trebuie interpretat în sensul că nu este aplicabil prin analogie cererii de protecție internațională depuse de un minor într-un stat membru atunci când nu minorul însuși, ci părinții săi beneficiază de protecție internațională în alt stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

56 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

1) **Articolul 20 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid**

   trebuie interpretat în sensul că

   nu este aplicabil prin analogie situației în care un minor și părinții săi depun cereri de protecție internațională în statul membru în care acest minor s-a născut, în condițiile în care părinții săi beneficiază deja de protecție internațională în alt stat membru.

2) **Articolul 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale**

   trebuie interpretat în sensul că

   nu este aplicabil prin analogie cererii de protecție internațională depuse de un minor într-un stat membru atunci când nu minorul însuși, ci părinții săi beneficiază de protecție internațională în alt stat membru.

Semnături